

Подиръ тѣхъ дойдоха още нѣколко болярски семейства, които госпожа Теодора бѣ поканила преди тръгването, съ бързъ вестогонецъ до Трапезица.

Следъ като се поклониха три пѣти и цѣлунаха рѣка на госпожа Теодора и царицата, знатнитѣ търновки се поотпустнаха и разговорътъ веднага се завъртѣ около битката и новинитѣ, които идѣха отъ югъ.

Всички чакаха съ затаена тревога да чуять нѣкаква вестъ отъ царицата. Но и тя знаеше толкова, колкото всички други. Нито единъ гончия не бѣ пристигналъ съ запѣненъ конь, изпратенъ отъ страна на царя. За добро или за зло — никой не бѣ изпратилъ къмъ жаждашитѣ известия близки — нито една дума.

— Можеби сж се спуснали, както по времето на Бодуеновото поражение, да ги гонять на югъ чакъ до Родосто и Константиновградъ — подхвърли като на шега деспината.

Боляркитѣ избухнаха въ смѣхъ, насѣдаха по тревата, запресѣгаха лакомо рѣце къмъ рѣдкитѣ и скѣпи закуски, донесени въ царската кочия, глуми и закачки екоро притулиха парливото безпокойство, което всѣка отъ тѣхъ таеше въ себе си.

Мария пристигна цѣла зачервена, съ препълнени отъ цвѣтя рѣце.

— Лельо, Белослава и майка ѝ дойдоха ли? По-рано все играехъ заедно съ нея и Добромиръ...

Деспина Стана побърза да промѣни разговора.

— Зоя и дъщеря ѝ ми писаха скоро, че не ще могатъ да се върнатъ за зимата въ Търново. Трѣбвало да си прибератъ житата. Царкиньо, сега ела малко да похапнешъ съ насъ... Да знаехъ, че ще те доведатъ, щѣхъ и азъ да взема дъщеря си Бона. Колко много цвѣтя си набрала! Какво ще ги правишъ?

— Ще ги занеса на гроба на татка... Азъ всѣки день му нося. Нали само азъ ходя да му паля свѣщъ...

Наивность ли бѣше или предизвикателство?

Настана тягостно, смутено мълчание. Царицата се изчерви като ягода. Госпожа Теодора стисна устни, премига